

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Frecăuțanu Iuri, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Ungheni din 27 martie 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Panțîr Nicolae Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în s. Xxxxx r-nul Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 15.01.2018 – până la 27.03.2018

instanța de apel:

de la 27.04.2018 – până la 13.06.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 23.08.2018 – până la 14.11.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 27 martie 2018, Panțîr Nicolae Xxxxx, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Panțîr N. la data de 23 septembrie 2016, în jurul orei 05:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în coautorat cu Burciu Victor, care este condamnat prin sentința judecătorei Ungheni din 20 aprilie 2017, aflându-se în fața clubului de noapte „MAGADAN” din or. Ungheni, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, manifestată prin aplicarea violenței asupra persoanei, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate și normele etice general acceptate, din intenții huliganice, i-au stropit cu gaze lacrimogene pe un grup de tineri, care se aflau afară.

Continuându-și acțiunile sale huliganice, deplasându-se cu automobilul de model „Volkswagen Passat” B6, în apropierea stației de oprire din s. Semeni, r-nul Ungheni, fără careva motive, i-au stropit cu gaze lacrimogene pe Ceban Evghenia și Plăcintă Cristina, cauzându-le dureri fizice, după ce în s. Semeni, r-nul Ungheni, i-au stropit cu gaze lacrimogene pe Gorincioi Petru și Gorincioi Lidia, cauzându-le dureri

fizice.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Panțîr N., a fost calificată *de drept* în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal – huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșită de mai multe persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Avocatul, Frecăuțanu Iuri, în numele inculpatului, la data de 10 aprilie 2018, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Panțîr Nicolae să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de amendă.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- instanța de judecată, a reținut ca circumstanță ce atenuază răspunderea penală, doar căința sinceră, fără a ține cont de alte circumstanțe de individualizare a pedepsei în sensul atenuării acesteia și anume nu s-au luat în considerație circumstanțele atenuante prevăzută, la art. 76 alin. (1) lit. e) și f) Cod penal - repararea benevolă a pagubei pricinuite și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii;

- inculpatul a reparat prejudiciul părților vătămate, nefiind înaintată acțiune civilă;

- inculpatul a contribuit activ la descoperirea infracțiunii prin întreprinderea acțiunilor de a ajuta organul de urmărire penală în stabilirea circumstanțelor infracțiunii și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală;

- la aplicarea pedepsei, prima instanță urma să stabilească pedeapsa și categoria ei în funcție de scopul urmărit pentru a asigura reeducarea inculpatului și a preveni pe viitor săvârșirea de noi infracțiuni, precum și restabilirea echității sociale;

- ținând cont de scopul pedepsei penale, prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, cât și de Regula nr. 6 din Recomandarea nr. R (92) 16 a Comitetului de Miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), instanța urma să aplice o pedeapsă neprivativă de libertate;

- instanța de judecată urma să țină cont și de prevederile art. 75 alin. (2) Cod penal;

- ținând cont de gravitatea infracțiunii, de faptul că inculpatul a conștientizat caracterul prejudiciabil al faptei sale și s-a căit sincer de ce a comis, a manifestat un regret profund față de cele săvârșite, este caracterizat doar din punct de vedere pozitiv, antecedente penale nu are, și-a recunoscut integral vina în săvârșirea infracțiunii, aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare nu este proporțională circumstanțelor cauzei și este o pedeapsă prea severă și inechitabilă;

- potrivit învinuirii, infracțiunea a fost săvârșită prin coautorat cu Burciu V., astfel, potrivit sentinței Judecătoriei Ungheni din 20.04.2017, acesta la fel are

antecedente penale stinse, fiind în cele din urmă recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei, respectiv nu este clar de ce instanța de fond în prezenta cauză, a aplicat o pedeapsă mult mai aspră lui Panțîr N.;

- inculpatul necesită tratament de reabilitare în urma fracturii humerusului drept, fapt confirmat prin extrasul din fișa medicală.

- luând în considerație persoana inculpatului, care a recunoscut săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și a solicitat ca cauza să fie judecată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, ținând cont de lipsa circumstanțelor agravante pe cauză, de faptul că inculpatul la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, antecedente penale nu are, se caracterizează pozitiv, s-a căit sincer, a recunoscut vina, a contribuit la descoperirea infracțiunii, se constată că scopul corectării și reeducării inculpatului se poate atinge și fără izolarea lui de societate, prin stabilirea unei pedepsei cu amendă.

3.2 Avocatul, Snegur Anatolie, în numele inculpatului, la data de 03 aprilie 2018, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Panțîr Nicolae să-i fie stabilită pedeapsă mai blândă sub formă de amendă.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- instanța de judecată a stabilit greșit locul comiterii faptei. Astfel, părțile vătămate Gorincioi P. și Gorincioi L. au fost stropite la stația PECO în s. Sculeni, dar nu în s. Semeni. Distanța între aceste două sate constituie 20 de km;

- instanța de judecată, în partea descriptivă a sentinței, indicând direct numele lui Burciu V., grav a încălcat accesul la justiție ultimului, deoarece acesta deja a fost condamnat și a fost sancționat, respectiv în partea descriptivă instanța nu a avut dreptul să indice numele acestuia;

- la motivarea în partea pedepsei nu s-a luat în considerație că, inculpatul a fost condamnat, iar toate antecedente penale fiind stinse. Amnistia înlătură toate consecințele negative ale condamnării și instanța neîntemeiat s-a referit la faptul că, inculpatul a comis infracțiunea în termen de probă. Este o greșeală a instanței, care CEDO o tratează ca încălcarea accesului la justiție. Nu s-a luat în considerație că, Burciu V., la fel a fost condamnat de instanțele de judecată, iar acesta mai mult este vinovat, însă a primit pedeapsă cu amendă, respectiv pedeapsa cu închisoare stabilită inculpatului este mai aspră și neechitabilă;

- părțile vătămate nu au înaintat careva pretenții și nici nu s-au prezentat în ședința de judecată, iar inculpatul și-a cerut scuze, manifestând căință sinceră, a recunoscut vina, a contribuit la stabilirea adevărului, a scris cerere în baza art. 364¹ Cod de procedură penală;

- urmează a fi luată în considerație personalitatea inculpatului, care are un copil minor, se caracterizează pozitiv, are probleme cu sănătate, urmând să fie supus intervenției chirurgicale, iar acest fapt nu s-a luat în considerație la stabilirea pedepsei;

- inculpatul trebuie să fie condamnat la o pedeapsa sub forma de amendă, cu corectarea greșelilor procedurale, indicate mai sus.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2018, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat că, careva temeiuri de a interveni în sentința primei instanțe nu sunt, iar motivele invocate în cererile de apel ale apărătorilor nu și-au găsit confirmare, deoarece verificând legalitatea individualizării pedepsei penale stabilite inculpatului Panțîr N., s-a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, iar la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale inculpatului, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În opinia instanței de apel, pedeapsa stabilită de către prima instanță sub formă de închisoare lui Panțîr N., este una obiectivă, echitabilă, cât și proporțională faptei prejudiciabile comise, în coraport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și personalitatea inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, prima instanță motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, învederând personalitatea inculpatului, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se v-a asigura prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare lui Panțîr Nicolae.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului va fi pe deplin atins, doar prin menținerea sancțiunii în limitele și în condițiile stabilite de prima instanță.

În cele din urmă instanța de apel a notat că, în rezultatul acțiunilor inculpatului, Panțîr Nicolae, a fost afectată sănătatea, demnitatea părților vătămate, ceea ce pentru stat este o valoare supremă precum viața fiecărui individ. Respectiv, pentru restabilirea echității - termenul de 2 ani închisoare ca pedeapsă penală pentru inculpatul Panțîr N., este una echitabilă, proporțională și adecvată să atingă scopul pedepsei penale.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sunt atacate cu recurs ordinar la data de 09.08.2018 de către avocatul Frecăuțeanu Iuri, în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Panțîr N., să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă.

În motivarea recursului ordinar apărătorul invocă:

- instanța de apel la adoptarea deciziei nu s-a pronunțat asupra argumentelor invocate de partea apărării, precum că prima instanță nu a ținut cont de faptul că sunt prezente la caz mai multe circumstanțe atenuante și anume cele prevăzute de art. 76

alin. (1) lit. e), f) Cod penal – repararea benevolă a pagubei pricinuite și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, deoarece inculpatul a reparat prejudiciul părților vătămate și a ajutat organul de urmărire penală să stabilească circumstanțele cauzei, solicitând ca judecarea cauzei să fie în procedura simplificată, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, însă în speță a fost reținută doar căința sinceră;

- în prezența cumulului de circumstanțe atenuante, inculpatului în cauza dată, urma a-i fi stabilită o pedeapsă mai blândă;

- instanțele de fond urmau să țină cont de prevederile art. 75 alin. (2) Cod penal și anume să argumenteze caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare;

- față de inculpat s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, deoarece acesta a conștientizat caracterul prejudiciabil al faptei sale și s-a căit sincer de fapta comisă, a manifestat un regret profund față de fapta săvârșită, este caracterizat doar pozitiv, antecedente penale nu are, și-a recunoscut integral vina, respectiv aplicarea unei pedepse cu închisoare nu este proporțională circumstanțelor cauzei și este o pedeapsă prea severă și inechitabilă;

- s-a ignorat faptul, că inculpatul necesită tratament de reabilitare în urma fracturii humerusului drept, fapt confirmat prin extrasul din fișa medicală, anexat la materialele cauzei penale;

- ținând cont de circumstanțele atenuante prezente la caz, de personalitatea inculpatului, lipsa circumstanțelor agravante, scopul corectării și reeducării inculpatului poate fi atins și fără izolarea acestuia de societate.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărător, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece pedeapsa stabilită de instanța de apel este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din recursul declarat de către apărătorul inculpatului se atestă, că acesta îl fondează în baza temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, Colegiul penal reține că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând doar hotărârile adoptate în partea stabilirii pedepsei, considerând că prima instanță, cât și cea de apel nu au ținut cont în deplină măsură de prezența în speță a unui cumul de împrejurări și circumstanțe ce-i atenuază răspunderea penală a făptuitorului, invocând în cele din urmă că ultimului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră.

Cu referire la temeiul invocat de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a expus argumentat la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, inclusiv nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal constată, că aceste temeiuri de casare nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

În această ordine de idei, se reține că instanța de apel, a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția de menținere a sentinței și respectiv respingerii argumentelor părții apărării în vederea aplicării pedepsei mai blânde.

Dintr-un alt punct de vedere, Colegiul penal cu titlu de premisă relevă că, instanțele au obligația de a-și motiva hotărârea în vederea garantării bunei administrări a justiției, dar și a drepturilor părților la un proces echitabil, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din CEDO, astfel ca justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care aceste apărări i-au fost respinse (cauza Burg și alții c. Franței, cauza Suominen c. Finlandei).

Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire ce înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând posibilitatea părților din proces și opiniei publice să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanței de control judiciar, elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente asupra pedepsei aplicate inculpatului. Prin urmare, instanța de recurs remarcă, din textul deciziei atacate se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată

cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de către apărătorii inculpatului ca nefondate, expunându-se asupra argumentelor esențiale invocate în cererile de apel.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către autorul recursului și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 27 v. 2), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (f.d. 30 v. 2), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sanctiunea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevedea la momentul comiterii pedepsă cu amendă în mărime de la 400 la 1.000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani.

Având în vedere faptul, că sancțiunea normei penale pentru care a fost condamnat inculpatul Panțâr N., prevede pedepse alternative, instanța de judecată la alegerea sancțiunii ce urmează a-i fi numită inculpatului, este obligată de a-și motiva concluziile referitor la stabilirea pedepsei neprivative de libertate sau necesitatea aplicării pedepsei mai aspre, adică cu închisoare.

Prin urmare, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul Panțâr N., prima instanță a ajuns la concluzia de a-i stabili acestuia pedeapsă sub formă de închisoare pentru comiterea infracțiunii imputate, respectiv limitele acestei pedepse fiind reduse cu o treime, constituind, astfel, de la 3 luni până la 3 ani și 4 luni. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani, adică în limitele prevederilor legale.

Revenind la prezenta speță, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiate concluziile primei instanțe privitor la stabilirea inculpatului, anume a sancțiunii prevăzute de norma penală imputată ultimului, sub formă de închisoare, deoarece anterior acesta a fost judecat, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu suspendare condiționată în baza art. 90 Cod penal, de care ulterior ultimul a fost absolvit în temeiul art. 3 al

Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prin încheierea Judecătoriei Bălți sediul Fălești din 29 iulie 2017, astfel pedeapsa anterioară fiind una insuficientă pentru corectarea inculpatului. În asemenea împrejurări, Colegiul penal nu se va îndepărta de la raționamentele instanței de apel, deoarece din materialele dosarului se atestă că, într-adevăr inculpatul Panțîr Nicolae anterior a avut încălcări penale, fapt ce rezultă din cazierul judiciar al acestuia (f.d. 110-111 v. 1), precum și copiile sentințelor anexate la prezentul dosar (f.d. 114-120 v. 1). Astfel, instanțele ierarhic inferioare au avut suficiente temeiuri de a considera, că o pedeapsă mai blândă din cele alternative prevăzute de sancțiunea normei imputate inculpatului, adică sub formă de amendă nu va atinge scopul legii și pedepsei penale.

Reieșind din circumstanțele nominalizate, Colegiul penal consideră, că instanțele de fond au avut temeiuri de a-i numi inculpatului pedeapsa mai aspră, sub formă de închisoare, prevăzută de sancțiunea normei penale imputate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În această ordine de idei, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit, că la individualizarea pedepsei, prima instanță a luat în calcul toate criteriile de individualizare a pedepsei și anume așa circumstanțe precum săvârșirea unei infracțiuni care potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal, se clasifică ca o infracțiune mai puțin gravă, fiind săvârșită intenționat, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, a săvârșit acțiuni de huliganiam în urma cărora au avut de suferit mai multe părți vătămate. Astfel, pentru realizarea eficienței a scopului pedepsei penale este necesară aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat, ce ar determina conștientizarea de către cel din urmă a gravității faptei săvârșite și a necesității corijării sale.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență, în contextul în care la materialele dosarului sunt anexate caracteristicile lui Panțîr Nicolae, din care rezultă că acesta se caracterizează relativ satisfăcător din cauza caracterului său impulsiv (f.d. 103 v. 1; f.d. 24 v. 2). De menționat este și acel fapt, că partea apărării nu a prezentat instanțelor de fond careva probe despre starea financiară benefică a inculpatului, ce i-ar oferi posibilitatea de a achita sancțiunile pecuniare solicitate, învederând faptul că

din aceleași caracteristici se indică că inculpatul nu este încadrat în câmpul muncii. Totodată, nu poate fi neglijată revendicarea anexată la materialele cauzei, potrivit căreia, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor de huliganism, pentru inculpatul Panțir Nicolae, a devenit o deprindere, săvârșind infracțiunea imputată într-o perioadă de probă stabilită prin sentință anterioară, de care în cele din urmă a fost absolvit prin hotărâre judecătorească, respectiv aplicarea pedepsei sub formă de amendă, precum a fost solicitat de către apărător nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Opozant criticilor invocate de către apărător în prezentul recurs despre prezența circumstanțelor atenuante căința sinceră și repararea benevolă a prejudiciilor cauzate părților vătămate, Colegiul notează că în raport cu alte împrejurări și anume comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, persoana inculpatului, care este caracterizată relativ satisfăcător, experiența penală a ultimului, respectiv nu sunt suficiente, la caz, de a aplica cea mai blândă pedeapsă prevăzută de sancțiunea normei imputate, sub formă de amendă. Nu pot fi reținute ca pertinente la caz alegațiile, precum că inculpatul a colaborat cu organul de urmărire penală, deoarece din materialele dosarului se constată, că ultimul s-a eschivat de la organul de urmărire penală, din care motiv au fost inițiate investigații de căutare și reținere a acestuia, respectiv suspendarea urmăririi penale, ce a fost reluată abia după reținerea lui Panțir Nicolae (f.d. 225-226, 232-234 v. 1).

Astfel, Colegiul statuează, că instanțele de fond întemeiat nu au aplicat inculpatului pedeapsa cu amendă, care potrivit art. 62 Cod penal, este cea mai blândă din categoria pedepselor penale, deoarece a ținut cont nu doar de circumstanțele atenuante reținute la caz, ca căința sinceră, dar și de alte împrejurări cum ar fi personalitatea acestuia, care anterior a mai avut încălcări penale, ceea ce indică la faptul că inculpatul nu și-a făcut concluziile de rigoare pentru a nu admite în continuare un comportament deviant de la regulile stabilite în societate.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanțele de fond au stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia pusă în sarcina inculpatului, precum și a termenului pedepsei stabilite cu închisoare, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Având ca reper cele expuse, Colegiul conchide, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Generalizând raționamentele evidențiate în hotărârea dată, instanța de recurs consideră, că nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate.

În cele din urmă, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către apărătorul inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Frecăuțanu Iuri în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2018, în cauza penală în privința lui **Panțir Nicolae Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la data de 13 decembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma